

Moikka, kaipaisin palautetta novellistani ja tämän foorumin kautta toivoisin löytäväni yleisöä teokselleni. Projekti on lähtöisin eräästä roolipeliprojektista, jonka aikana löysin itsessäni piilevän kirjoittajan. Haluaisin tulevaisuudessa kirjoittaa oman fantasiatrilogian, joka sijoittuu juuri tähän samaan fantasiamaailmaan ja käytin tätä roolipeliseikkailuun pohjautuvaa kauhutarinaa harjoitteluun. Halusin myös tietää miltä tuntuu istua tuntikausia koneen ääressä luomassa, kirjoittamassa (sekä uudelleenkirjoittamassa) ja editoimassa. Juttu on aika pitkä novelliksi, n.90 sivua, ja toivoisin, että yleisö kävisi linkin takaa lukemassa pdf-muodossa, niin tekstin asettelutkin ovat mieluisia.

https://drive.google.com/file/d/1oPoCxTHeXtGo_qTjVV55urNhCC4QRf2C/view?usp=sharing
Jaan kuitenkin tarinan ensimmäisen kappaleen tähän. Niin, ja vielä disclaimerina, että tämä on tosiaan sitten kauhua, enkä suosittelen alle 12 -vuotiaalle. En silti aio jatkossa profiloitua kauhukirjoittajana, eikä tässä ole mitään kauheaa grindausta muutenkaan. Pysin tyylikkääseen ilmaisuun; kerron mitä näen, mutta en jää jaarittelemaan detalleja. Leontokardos - Mikael Sipola 2025 Luku 1 - Onnettomuus Oli hämärää, kuten aina. Vain seinustoihin koverrettuihin koloihin asetellut savituikkujen vaatimattomat liekit haastoivat pimeää, ja oikukkaina varjot leikkivät nurkissa kuin kurittomat maahiset. Täällä ymmärrys ajan kulusta hämärtyi, ja jollei vuoronvaihto välillä keskeyttäisi heidän aherrustaan, saattaisi tänne unohtua pysyvästi. Toisinaan joku kyllä unohtuikin, ja hänet löydettiin myöhemmin syvyyksistä elottomaksi tukehtuneena, tai romahtaneen tunnelin alle hautautuneena. Öisin säkkipimeän seurana olivat vain purot, jotka uomissaan hiljaa lirittäen virtasivat kohti vuorten välistä jokea, joka kauempana virtasi alas unohdettuun lampeen suon laidalla. Mutta täälläkin, ahtaissa ja pimeissä käytävissä, ihmiset pitivät elämän hehkua yllä, täyttären kammiot puheensorinallaan, tai huudahduksillaan. Joskus naurettiinkin. Ja kaikkialla luolaston uumenissa kuului naputusta, joka kaiuttomaksi tukahtuen vaimeni käytävien mutkiin ja syvennyksiin — jatkuva, hypnoottinen tikatus nuorten miesten pikkuruksista hakuista, heidän kaivautuessaan yhä syvemmälle Hopeakaupungin takaiseen vuoreen. Tänään hengittäminen oli tavallistakin vaikeampaa. Ilma oli kosteaa ja kuumaa, ja siinä leijui hienojakoista noensekaista pölyä. Vaikka he yrittivät suojautua pitämällä märkää kangasta kasvojensa edessä, tällaisen päivän päätteeksi he yskivät tavallistakin enemmän, ja niistivät mustaa nokea ulos sieraimistaan. Romain'silta peritty menetelmä oli oivallisen tehokas, mutta heidän vapauttamansa voima oli myös vaarallinen. Työnjohtajat tiesivät sen ja käyttivät menetelmää ainoastaan silloin kuin vaikutti välttämättömältä. Heillä oli tarkat ohjeet suojella työntekijöitä turhilta riskeiltä. Ensin oli kaadettu metsää Catorissiumin vuoristojen rinteiltä. Mäntyä riitti sekä kaivoksen tukirakenteiksi että tulipoltoon. Kalkkikiveä oli helppo louhia perinteisin menetelmin, mutta toisinaan suoni kulki kovemman kiviaineksen läpi, ja silloin mestarit käskivät raahata puuta sitä varten louhittuun syvennykseen. Tuli oli palanut kolme yötä ja kolme päivää. Ulkoa katseltaessa paksu musta savu tunki vuoren koloista ja halkeamista heidän korventaessaan sen juuria. Säännöllisin väliajoin puuta täytyi lisätä. Silloin heidät määrättiin takaisin käytävään tarkoitusta varten ommeltuihin nahkasiin viittoihin, ja kasvot peittäviin suojiin pukeutuneina. Niiden tarkoitus oli suojata käytävän perällä hohkaavan pätsin ällistytävältä kuumudelta. Onneksi juuri tässä kaivoksessa ilmanvaihto toimi paremmin kuin muualla, sillä he olivat kaivaneet poikkeuksellisesti alhaalta ylviistöön, ja tällöin varsinkin alkupäästä tunneleita kävi viileä veto. Mutta loppumatkasta, siinä kohden missä he olivat lähteneet tunnelia haaroittamaan, olosuhteet olivat sietämättömiä. Savu poltti silmiä ja keuhkoja, ja silloin oli painauduttava aivan matalaksi, jos mieli vähääkään nähdä eteensä — tuntui kuin olisi ollut palavan talon sisällä. Kun oli nähty, että kallioperä oli riittävän kauan lämmennyt, se piti jäähdyttää nopeasti. Sen vuoksi miehet komennettiin takaisin punaisena

hehkuvan kallion luokse. Mutta tällä kertaa he asettautuivat pitkäksi jonoksi. Vesisaaveja kuljetettaisiin ripeästi kädestä seuraavaan, ja viimeisten oli tarkoitus tyhjentää ne kuumennettua seinämää vasten. Silmänräpäyksessä vesi sähisten kiehui sen muuttaessa olomuotoaan tuhkan ja kivisirpaleiden sekaiseksi höyryksi. Koko vuori ritisi, kun pitkään laajentunut kivi särkyi tuhansiksi kappaleiksi sen kutistuttua hetkessä takaisin alkuperäisiin mittoihinsa. Tehtävä oli vaarallinen, sillä kallion murentuessa se saattoi myös romahtaa kaivosmiesten päälle. Siksi sitä pidettiin nuorempien keskuudessa eräänlaisena miehuuskokeena. Lisäksi rohkeimmat saattoivat saada päivän päätteeksi palkkansa päälle hipun kaivoksen hopeaa, ja niinpä vastoin tervettä järkeä tehtävään aina kuitenkin riitti vapaaehtoisia. Tänäpä, auringon kierrettyä kierroksensa, musta vesi valui noroina nuorukaisten jalkojen juuressa, heidän kantaessaan paareja kohti polttopaikkaa. Rakennelmaa, jonka avulla särkynyttä kiviainesta oli tarkoitus kuljettaa ulos kaivoksesta, kutsuttiin leikillisesti paareiksi. 'Paarit' oli yksinkertainen matalapohjainen laatikko, joka oli sidottu kahden tukevan puisen tangon väliin. "Mitä arvelet, onnistiko meitä?" "Mitä sillä sinulle on väliä, kiveä ne metallitkin ovat. Ja lopulta vain sellainen pala merkitsee missä on keisarin leima." Oli hetki hiljaista, kunnes hän yritti uudelleen: "Sadonkorjuukin lähestyy. Jokos sinulla on heilaa mietittynä juhliin? Maatyttö Voironista, tai kenties ylpeä kaupunkilainen pyöreine takamuksineen? Entäs joku oman Argyropoliksemme palvelustytöistä? Yksi piikatyöistä katseli meitä lähtiessämme." Miehen kasvot jäivät varjoon, eikä tämä vastannut mitään. Toinen kaksikko tuli yskien heitä vastaan. "Gualter! Onfroi! Tulkaahan syömään! Siellä on tarjolla jotakin erityistä tänään; lammasta sanoivat." "Jättäkää nyt meillekin jotain! Ei meillä kauaa mene, kun Gualter tässä pistää hihansa heilumaan!" Köhien ja hekotellen parivaljakot ohittivat toisensa. Nuorukaisten oli nostettava liinoja kasvojensa eteen. Silmä kirveli. Perillä heitä odotti romahtanut seinämä. Edellinen vuoro oli hajottanut sen kappaleiksi tarkoitukseen varatuilla lekoilla. He laskivat paarit murskeen viereen, ja nostivat henkilökohtaisia lyhtyjään nähdäkseen paremmin. Kivikasasta oli löydettävissä enimmäkseen kuparia, mutta seassa oli kuin olikin hopeisia mukuloita — ei kaikkien aikojen löytö, mutta ihan kelvollinen. Tätä käytävää tulnaisi vielä laajentamaan lisää. Uutta tunnelia oli tehty nyt joitakin viikkoja, ja se oli vasta muutaman jalan mittainen. Nuorempi asteli murskeen päälle katsellen lumoutuneena hopeahippujen tähdittämää kiveä kädessään. "Mikä onnenkantamoinen Argyropoliksen herroja onkaan kohdannut, kun he löysivät tällaisen paikan. Ennen tänne tuloani olin kaivanut lyijyä tai kuparia kokonaista kolme vuodenkiertoa, näkemättä kertaakaan merkkiäkään hopeasta. Ja täällä sitä on kaikkialla!" Hän hiveli tunnelin seinämää tunnustellen siinä selvästi näkyvää juonta. "Kuinka hämmästyttävää, Gualter!" Vanhempi heistä, se hiljainen, siristeli silmiään. Hän hikoili silminnähdessänsä lapatessaan kiviä paareille. Likainen liina hänen suunsa edessä kiusasi häntä, ja hän yritti nostaa sitä hentojen viiksiensä ylle. Nuorempi seurasi hopeajuonta käytävän perille saakka. Vuori narahti heidän yllään. Säikähtäen he jähmettyivät paikoilleen. "Onfroi, nyt kerätään nämä ja lähdetään! Saadaan tuettua katto vielä tämän päivän aikana." "Ihan hetki vain, tämän on mielenkiintoista..." Gualter tuhahti liina suunsa edessä ja kiihdytti tahtiaan kiviröykkiön parissa. Raskaat kivenkappaleet kopsahtelivat paarien pohjalle. Onfroi puolestaan kaivoi sormillaan tunnelin päätyä, jota hän oli asettanut tutkimaan polviensa varaan. Hän nosti pienen hakkunsa vyöltään ja alkoi naputella kiveä. Ensin tunnustellen, sitten yhä kiihkeämmin. Siru lensi hänen silmäänsä ja hän ähkäisi. "Onfroi nyt helvetti tänne sieltä!" "Ei vaan tule sinä katsomaan tätä. Tämän aivan murenee käsiin! Ja kuuntele kun kopautan." Onfroi kääntyi tuijottamaan synkkänä ahertavaa Gualteria ja napautti kevyesti seinämää hakkunsa kärjellä. Gualter pysähtyi. Ohkainen kopsahdus kuoli tunnelin tukahtuneeseen ilmaan. Gualter yskäisi noustessaan, ja

kompasteli Onfroin taakse. "Que diable?" Onfroi virnisteli: "Minähän jo sanoin, että kummaa. Kopsutellaanpa vähän lisää." Kivi oli tosiaan ohutta, ja iskettyään pari kertaa lujemmin, hakun rautainen pää meni siitä läpi. Ilmavirta syöksyi heidän ohitse, kun Onfroi sai sen irrotettua seinästä. He katselivat toisiaan hämmästyneinä, kun tunkkainen käytävä alkoi hengittää vedon mukana. "Ota vielä vähän auki, niin nähdään mitä toisella puolella on!" Onfroita ei tarvinnut kahdesti kehottaa, kun hän innokkaana kävi avartamaan seinään syntynyttä reikää. Pian aukko oli melkein pään mentävä, ja miehet melkein nujakoivat saadakseen ensimmäisenä kurkistaa mustaan tyhjyyteen. Nyt Onfroi painoi Gualteria rinnoista seinään. "Minä löysin tämän. Minä aukaisin tämän, ja tein kaiken työn sillä välin, kun sinä ahnehdit hopeaa laatikkoon. Nyt minä myös saan katsoa ensin." Gualter mulkoili vihaisesti takaisin, mutta ei vastannut mitään. Pikkuiset liekit heidän lyhdyissään lepattivat vedossa, heidän katsellessaan upottavaa tyhjiyttä tunnelin pohjassa. Onfroi polvistui takaisin kivikasalle sen edessä, ja kurkottautui nyt työntämään lyhtyä pitelevää kättään aukon läpi. Juuri silloin hän tunsi sen. Ilmavirta seisahtui äkisti, mutta jatkui kohta taas kuin ei olisi lakannutkaan. Onfroi säikähti ja veti kätensä aukosta niin nopeasti, että lyhty tippui kolahtaen toiselle puolen. Johtuiko se hänestä, vai mikä vedon pysäytti? "Mitä nyt, ensikertalainen?" Gualter puhkesi nauramaan: "Sinusta ei taida sille naisellesi olla iloa kovin pitkäksi aikaa!" Nyt oli Onfroin vuoro katsoa vihaisesti takaisin. "Ääliö." Gualterin yhä pidellessä nauruunsa tikahtuen vatsaansa, Onfroi otti hakkunsa, ja alkoi vimmattuna hakata aukkoa suuremmaksi. "Minä sinulle näytän, keneltä sitä rohkeutta puuttuu." Ei mennyt kauaakaan, kun näytti siltä, että aukosta mahtuisi kohta pää, kenties toinen olkapääkin lävitse. Nyt hän kääntyi takaisin Gualterin puoleen osoittaen tätä sormella, ja avasi suunsa aikoakseen pitää hänelle kaikkien aikojen läksytyksen, mutta hän oli lopettanut nauramisena, ja tuijotti häntä nyt kasvot kauhun naamioksi väänntyneinä. Hänen silmänsä olivat pelosta suunniltaan. Gualter osoitteli aukkoa hänen takanansa. Juuri silloin ottimet pimeästä tarttuivat Onfroihin. Ote oli niin vahva, ettei ollut kuvitellutkaan sellaista voimaa voivan olla olemassakaan, ja se rusensi hänen lihaansa niin että kipeää teki. Yllätys ja epäusko nousivat hänen kasvoilleen ennen kuin hän ehti kauhustua. Ja yhtä nopeasti kuin se oli tullutkin, se jokin veti hänet aukosta läpi kuin räsynuken.